

ประวัติวัด

วันอาทิตย์ที่ 21 เมษายน 2013 เวลา 18:20 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 07 กันยายน 2020 เวลา 21:31 น.

ประวัติวัดธรรมยาน

ลาออกจากวัดท่าซุง เพื่อสนองคุณบิดามารดาและหาความสงบ

หลังจากหลวงพ่อบุญพระพรหมหยาน ที่คนทั่วไปรู้จักนามว่า "หลวงพ่อบุญสิงห์" ได้มรณภาพเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2535 (อาตมาจะเรียกสรรพนามท่านตามปกติว่า "หลวงพ่อบุญ")

คณะสงฆ์ในวัดท่าซุง รวมทั้งอาตมา ก็ได้ร่วมกันจัดงานมรณภาพตั้งแต่แรกจนครบ 100 วัน รวมทั้งจัดงานครบรอบ 1 ปี แห่งการมรณภาพให้หลวงพ่อบุญอย่างสมเกียรติ

เมื่อหลวงพ่อบุญจากไปไม่นาน ผู้มีพระคุณใหญ่อีก 2 ท่าน มีบิดามารดาที่ได้เลี้ยงดูและตามใจอาตมาตลอดชีวิต ให้อาตมาเลือกเดินทางชีวิตด้วยตัวเอง เริ่มแรกได้ส่งอาตมาไปเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา จังหวัดชลบุรีตั้งแต่อายุ 13 ขวบ เป็นเวลา 6 ปี จนจบ ม.ศ.5 ต่อมาส่งไปเรียนต่างประเทศ อินเดีย-ไต้หวัน-สหรัฐฯ (แต่อาตมาเรียนไม่สูงเพราะสมองไม่ดี) บิดามารดาถูกกฏของกรรมรุมเร้า (ท่านทั้งสองยังมีโอกาสไปร่วมงานมรณภาพของหลวงพ่อบุญ)

บิดาอาตมาเริ่มเป็นสมองฝ่อ โดยที่ไม่มีใครทราบ เดินหกล้มศีรษะฟาดพื้น หน้าคว่ำ ใบหน้าเขียวบวม คล้ายถูกข่มข้อยๆ จนกระทั่งต่อมาเป็นอัมพาตในที่สุด

ส่วนมารดาเป็นโรคปวดเข่า 2 ข้าง ปวดทรมานมาก มาทราบภายหลังเกือบบั้นปลายของชีวิต ว่าเป็นโรคกระดูกหัวเข่าฝ่อ เป็นรูพรุน

ปี พ.ศ. 2536 ท่านพระครูปลัดอนันต์ เจ้าอาวาสวัดท่าซุง เริ่มไปรับสังฆทานที่บ้าน พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์ ตามแบบหลวงพ่อบุญเป็นครั้งแรกอาตมาก็ติดตามไปด้วยในครั้งนั้น อาตมาก็ปรารภกับดร.ปริญญา นุตาลัย ตอนพบกันที่นั่นว่า อาตมาอาจจะออกจากวัด ดร.ปริญญาพูดท่านเองว่า จะบอกให้หลวงพ่อบุญยัง อาตมาพูดว่า ต้องภายใน 1 สัปดาห์ ดร.ปริญญาพูดว่า "ได้" พอพูดจบกลิ่นยานัตถุ์อย่างี่หลวงพ่อบุญเคยใช้ ก็ฉุนก็ทำมกลางที่เราสันทนาการอยู่ ดร.ปริญญาพูดว่าได้กลิ่นยานัตถุ์ใหม่ อาตมาก็รับว่า "ใช่" ตอนนั้นอาตมาก็เลิกมความคิดไปเลย

ต่อมาปลายปี พ.ศ.2536 อาตมาก็ได้ข่าวว่ามีพระเถระบางรูปที่เคยช่วยงานใกล้ชิดหลวงพ่อบุญ คิดจะลาออกไปอยู่ข้างนอก อาตมาจึงลาออกก่อนในปี

พ.ศ.2537 หลังวันวิสาขบูชา 1 วัน ทำให้อาตมามีโอกาสสงเคราะห์บิดามารดาได้ใกล้ชิดมากขึ้น

เมื่ออาตมาลาออกไปแล้ว พระครูสมุห์พิชิต ฐิตวิโร (หลวงพี่โอ) วัดท่าซุง ท่านบอกอาตมาว่า "ผมก็คิดจะออกไป พอท่านลาออกไป ผมเลยไปไม่ได้"

รวมเวลาอาตมาอยู่สมัยหลวงพ่อมิชีวิต 12 ปี รวมกับอยู่จัดงานครบรอบ 1 ปี เป็น 13 ปี

เรื่องการลาออกจากวัด อาตมาไม่เคยบอกให้บิดามารดา รู้เรื่องจนอาตมากลับมาบ้าน จึงเล่าให้ฟัง ท่านก็ตกใจ ท่านทั้งสองก็ร้องไห้ทั้งคู่ กลัวอาตมาจะลำบาก อาตมาบอกว่าไม่กลัวลำบาก

ตอนลาออกมานั้น มีหลวงพี่ยุทธลาออกมาด้วย ไปจำพรรษาแรกด้วยกันที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ก่อนออกพรรษา อาตมาถามหลวงพี่ยุทธว่าลองสรุปดูว่า ออกมาอยู่ที่นี้เป็นอย่างไรบ้าง ท่านพูดว่าอยู่แบบนี้ไม่ชอบเพราะเจ็บเกิน ถ้ามัวชอบแบบไหน ท่านว่าชอบแบบอาจารย์สิงห์ วัดถ้ำป่าไผ่ จังหวัดลำพูน (ก่อนไปจำพรรษาที่แม่ฮ่องสอน พวกเราก็ไปพักที่ถ้ำป่าไผ่มาก่อนไปอยู่ในถ้ำก็มีความกังวลเวลาไปห้องน้ำ เพราะระบบขับถ่ายของอาตมามีปัญหาตลอด จะต้องไปๆ มาๆ ห้องน้ำประจำ) อาตมาจึงบอกว่า ถ้าไปอยู่ที่นั่นอาตมาคงไม่ไปด้วย อาตมาก็แยกตัวไปคนเดียวตลอด ไปไหนไปคนเดียวตั้งแต่นั้นไม่ไปไหนกับใครอีกเพราะมีงานจะต้องทำ

อาตมาแสวงหาที่สงบก็จริง แต่จิตใจเป็นห่วงบิดามารดาอยู่เสมอจึงกลับมาบ้านบ่อยมาก อาตมาแสวงหาพระเก่งๆ ที่รักษาโรคได้ เพื่อรักษาบิดาให้บรรเทา ไปดูวิธีการรักษาหลายที่ สุดท้ายก็ไม่ได้พาท่านไป

พอเวลาผ่านไปปีกว่าๆ ที่ออกจากวัดท่าซุง บิดาก็เสียชีวิตในมือของอาตมา ขณะที่จับมือให้พนมมืออธิษฐาน โมทนาบุญสั่งขาน

ที่น้องสาวบิดาเพิ่งไปถวายให้ตอนก่อนเพล พออิฐฐานจบ มือกระตุก 2 ข้าง กำเข้าหากันทำพนมมือไหว้พระ ปากก็เป่าลมออก เสียงคล้ายๆ เป่านกหวีด 3 ครั้ง ก็สิ้นใจด้วยอาการอันสงบอยู่ในมือของอาตมา

พอบิดาเสียชีวิต มารดาารู้สึกโดดเดี่ยว อาตมากอยมาให้กำลังใจ บางครั้งอาตมาต้องมาอยู่เป็นเพื่อนถึง 45 วันเต็ม ส่วนมากคุยแต่เรื่องธรรมะพยายามให้ปล่อย ไม่ให้หวังอะไร ไม่ให้หวังใคร ถ้าถึงเวลาจะจากโลกนี้ ไม่มีใครช่วยเราได้ แม้แต่หมอก็ยังตาย มีพระรัตนตรัยเท่านั้นเป็นที่พึ่งอันสูงสุดและแท้จริง จนมารดาทำสมาธิเป็นอัตโนมัติ บางคืนคุยก็บอกคืนนี้ไม่ต้องนั่งสมาธิแล้ว มารดาบอกไม่ได้ ต้องนั่งทุกคืน ไม่นั่งไม่สบายใจ ทำเข้ามืด-ก่อนนอน-กลางวัน มีศรัทธาอยากพ้นทุกข์จริงๆ

อาตมาถามมารดาว่า ถ้าอาตมาจะกลับไปอยู่วัดทำซุง ไปด้วยกันดีไหม อาตมาจะได้ดูแลใกล้ชิด มารดาว่า ไม่ไปไปแล้วจะทำให้อาตมาลำบากก็แปลว่าไม่ตกลง

อาตมาจึงคิดหาซื้อที่ดินเพื่อจะได้มีที่พักเป็นหลักเป็นแหล่งใกล้บ้าน เพื่อไปมาเยี่ยมกันสะดวก หากเป็นไปได้ จะรับมารดามาอยู่ด้วย เคยบอกมารดาไว้อย่างนั้น

พออาตมาซื้อที่ดินได้เรียบร้อย เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2545 พออีก 3 อาทิตย์ มารดาก็เสียชีวิตลงที่โรงพยาบาลเพชรบูรณ์ เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2545

ก่อนมารดาเสียชีวิต อาตมาเอารูปที่ดินที่ซื้อไว้แล้วให้ดู มารดาพูดว่า "ไกลจัง" (เพราะเคยไปดูด้วยกันใกล้กับที่แปลงนี้ เมื่อประมาณ 1 เดือน)

ขณะนั้นมารดาหายใจลำบากมาก จึงให้เอาปัจจัยออกมาทำบุญ รวมทั้งทำสังฆทานด้วย แล้วให้รับศีล ขอขมาพระ ถวายทาน อุทิศกุศล ขอขมามีพระครูบาอาจารย์ หลวงปู่ปานและหลวงปู่โด้โปรดมารับถ้าสิ้นลมปราน แล้วก็เข้าโรงพยาบาลเพชรบูรณ์ 3-4 วันที่ทรุดหนัก ก่อนสิ้นลม มารดาเล่าให้อาตมาฟังว่า "หลวงพ่อบุญมาสวนมนต์ให้นานจังเลย"

(ตอนหลวงพ่อบุญมา มารดาชี้ให้น้องสาวดูว่าหลวงพ่อกำลังสวนมนต์อยู่) พอเล่าให้อาตมาฟัง 2 ชั่วโมงกว่าก็ซ็อค เข้าพวกเราไปเยี่ยม ก็หน้าตาผ่องใสมาก มารดายกมือไหว้พ่อบุญมาแต่ยายน้อง ซึ่งไม่เคยทำมาก่อน พร้อมกับสายสิริชะง่าไม่ไหวแล้ว (เพราะในปากมีท่ออยู่พูดไม่ได้) แล้วอยู่ๆ ก็ซ็อคอีก 2 ครั้ง แล้วหายใจแผ่วๆ สิ้นลมด้วยอาการสงบ การยกมือไหว้จึงเป็นการอำลาครั้งสุดท้ายนั่นเอง

อาตมาลาออกจากวัดท่าซุง ก็ได้มาทำหน้าที่อย่างหนึ่งที่ติดค้างอยู่ในใจมาตั้งแต่เด็กๆ เห็นบิดามารดา (มาจากเมืองจีน) ต้องทำมาหากินด้วยความเหน็ดเหนื่อย ทุกซีกทุกปาก กลางคืนนอนนึกภาพที่ท่านทั้งสองกำลังทำงานตัวเป็นเกลียวทุกวัน สงสารจนจับใจ จนน้ำตาไหล จึงนอนพนมมือขอพรพระ "ช่วยคุ้มครองชีวิตบิดามารดาไว้ให้นานยาว เพื่อรอให้ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นมาตอบสนองบุญคุณ จะดูแลบิดามารดาให้มีความสุขในยามแก่เฒ่า"

ช่วงที่อาตมาบวช บิดามารดาพักในวัดท่าซุงหลายวัน พอบวชได้ 3 วันตรงกับวันวิสาขบูชา หลวงพ่อทำพิธีพุทธาภิเษกองค์แก้วสารพัดนึก ท่านทั้งสองก็อยู่ร่วมในพิธีในวันนั้น เห็นพระอาทิตย์ทรงกลดรอบพระอุโบสถ เพื่อนบิดาบอกว่าพระพุทธรูปเจ้าเสด็จ เลยเกิดศรัทธามาก และบิดาเอ่ยปากว่ามีคาถาให้กับองค์แก้วใหม่ บอกที ช่วยจดหน่อย ทั้งๆที่เขียนหนังสือไม่ได้ ก็มีความเพียรหัดอ่านได้ ท่องได้ ตั้งแต่นั้นท่านทั้งสองก็ศรัทธาหลวงพ่อมั่นคงจนตลอดชีวิตศรัทธาด้วยตนเอง โดยอาตมาไม่ต้องออกแรงอะไรเลย

อาตมาได้ทำหน้าที่ชีวิตมาทีละขั้นตอน กว่าจะผ่านมาแต่ละปี ด้วยความยากลำบาก จะหาคนที่เข้าใจการกระทำของอาตมาได้โดยยาก

ในปีปลาย 6-7 ปีสุดท้าย อาตมาได้เล่าประสบการณ์จากการรอนแรมไปที่ต่างๆ ได้พบพระที่ปฏิบัติดี ท่านเหล่านั้นสั่งสอนอะไร บางรูปพูดถึงหลวงพ่อย่างไร ก็มาเล่าให้ท่านฟัง มารดาฟังแล้วก็ยิ่งมีความมั่นใจในเรื่องการปฏิบัติ และปลอยวางได้มากขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ ก่อนเข้าพรรษา 2 เดือนในแต่ละปี อาตมาจะต้องไปหาที่จำพรรษา โดยไม่รู้จะไปอยู่จังหวัดไหน แล้วแต่อาตมา จึงไม่สามารถจะบอกได้ว่าออกจากบ้านแล้วไปอยู่ที่ไหน เมื่ออาตมาไปลามารดา เพื่อไปหาที่จำพรรษา มารดาก็มายื่นไหว้อาตมาอยู่ที่หน้าบ้าน แบบไหว้เจ้า และให้พรแก่อาตมาทุกครั้งว่า "ขอให้เจออาจารย์ เจออาจารย์เก่งๆ ขอให้สำเร็จไวๆ" น้องชายอาตมาอยู่เพชรบูรณ์ นานๆจะมาเยี่ยมมารดา และทุกครั้งก็จะมาแนะนำธรรมะให้ มารดาก็จะเชื่อลูกๆ แต่คนที่มาแนะนำธรรมะ จนตอนหลัง มารดาสามารถตีปริศนาธรรมะเล็กๆ ได้หลายข้อ ส่วนมากปริศนาธรรมะมาจากน้องชาย มารดาเข้าใจปริศนาธรรมหลายข้อ แล้วนำมาแก้ไขจิตของตนเองได้เรื่อยๆ รู้ว่าตนคิดอะไร และควรจะทำอะไรเป็นต้น

เมื่อมารดาจากไป 1 ปีเศษ กระตุกมารดาส่วนใหญ่ลูกๆ เอาไปลอยที่ทะเลจังหวัดสมุทรปราการ แต่อาตมาเก็บห่อผ้าขาวไว้ที่บ้านบางส่วน 1 ปีเศษ เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2546 นางสาวสาธิตา วรวรรณธนะชัย น้องสาวอาตมา โทรศัพท์ให้อาตมาไปดูกระดูกของมารดาได้แปรเป็นธาตุระยิบระยับคล้ายกากเพชรเต็มไปหมด

ตอนอาตมาอยู่วัดท่าซุง อาตมาก็สนองงานหลวงพ่อบุญวาระสุดท้ายของชีวิต ได้อยู่ใกล้ชิดหลวงพ่อบจนถึงเวลาที่ท่านดับขันธ

เมื่ออาตมาลาออกจากวัดท่าซุง อาตมาได้มีโอกาสตอบแทนพระคุณบิดามารดา และพอใจในการจากไปของบิดามารดา ที่จากไปอย่างผู้มีศีล มีธรรมะ และรู้จักพระนิพพาน และอาตมาก็ได้อยู่ใกล้ชิดท่านทั้งสองในวาระที่สิ้นลมทั้งคู่

บัดนี้วาระของผู้มีพระคุณ 3 ท่านได้จากไปแล้ว อาตมาก็มีความอิสระทางจิตใจ ไม่มีกังวลห่วงหน้าห่วงหลังด้วยความอาลัยอาวรณ์เช่นแต่ก่อนอีกแล้ว คงเหลือแต่กิจส่วนตัวและหมู่คณะที่มาร่วมสร้างบารมีในวัดเท่านั้น

บุคคลสำคัญที่ทำให้เกิดธรรมะขึ้นมารั้งแรก

ตอนคิดจะหาซื้อที่ดิน ก็เที่ยวปรึกษาครูบาอาจารย์ที่เป็นพระปฏิบัติไม่น้อยกว่า 10 รูป จนมั่นใจแล้วว่าสมควรกระทำ จึงเริ่มมองหาที่

กว่าจะปักหลักธรรมาจักรลงสู่สำนักแห่งนี้ได้สำเร็จ ต้องเปลี่ยนสถานที่มาหลายวาระ พบอุปสรรคหลายอย่าง ต้องใช้ความอดทนสูง ตอนพบอุปสรรคหาคนช่วยเหลือก็ยากมาก ครั้งตอนที่พบที่แห่งนี้ เป็นที่บุญเดิม ก็ได้ง่าย และพบผู้อุปถัมภ์เข้ามาหลายรายพร้อมๆ กัน

ก่อนจะพบสถานที่นี้ ก็พบผู้สนับสนุนด้านทรัพย์สินเพียง 5-6 รายเท่านั้น จึงทำให้สามารถเริ่มติดต่อหาซื้อที่ได้ ถ้าปราศจากบุคคล 5-6 รายนี้ก็ไม่สามารถซื้อที่ได้ เพราะไม่มีทุนพอ (หลังจากซื้อที่สำเร็จแล้ว จึงมีผู้ร่วมทำบุญด้วย)

ฉะนั้นบุคคลผู้มีความสำคัญชุดแรกสุด ที่ทำให้ปักธรรมาจักรเป็นธรรมีสงฆ์ขึ้นมาได้ ที่เป็นหลักจริงๆ 5-6 ราย

1. คุณวิโรจน์-จอมนที วรวรรณธนะชัย และคุณแม่ชุงเอ็ง แซ่ลิ้ (น้องชายอาตมา-น้องสะใภ้-มารดา) ถวาย 121,500 บาท
2. พญ.สุภรณ์-คุณสุภา พงษ์หล่อพิสิษฐ์ คุณไพบโรจน์-สุดา-มาวิน วงศ์สว่างศิริ (สหรัฐอเมริกา) ถวาย 5,000 ดอลลาร์
3. คุณพินทุ ลิปปิพัฒน์วงศ์ (สหรัฐอเมริกา) ถวาย 4,000 ดอลลาร์
4. คุณเมเฮล็กซ์-เอ ฟันสง่า ถวาย 100,000 บาท
5. คุณเมธวัจน์-กมลนิตต์ นพ.พิจักษณ์ วงศ์วิศิษฐ์ ถวาย 100,000 บาท

ตอนซื้อที่แปลงนี้ เป็นโฉนด 31 ไร่ ก็ไม่ต้องการให้ใครทราบ กลัวถูกคัดค้าน

ฉะนั้นจึงนัดแนะกันระหว่างอาตมาและน้องสาว คือ นางสาวมธุรส วรวรรณธนะชัย โดยให้นายวิสูตร จันทร์ชู (เอก) ซึ่งเป็นลูกน้องของสัวแพทย์สุรพงษ์ บัณฑิตวงกูร ข้าราชการรับและโอนในนามของมธุรส

ปัจจุบันกำนันทวี ปานจันทร์ ดำเนินเรื่องโฉนดแปลงนี้ ไปสร้างวัดและได้รับอนุมัติเรียบร้อยแล้ว และประกาศตั้งเป็นวัดขึ้นในพระพุทธศาสนา มีนามว่า “วัดธรรมยาน”

ฉะนั้นกลุ่มบุคคลดังกล่าว จึงเป็นผู้ที่ทำให้เกิดสำนักสงฆ์แห่งนี้ขึ้นมาเป็นผลสำเร็จ ถือว่าเป็นมหากุศลอย่างยิ่ง ที่ทำให้เกิดธรรมีสงฆ์แปลงแรก กลายเป็นพุทธบูชา เป็นประโยชน์แก่พระพุทธศาสนาและชาวเพชรบูรณ์ และพุทธบริษัทที่มาจากทั่วสารทิศ สถานที่นี้สร้างขึ้นเพื่อขัดเกลาจิตใจตนเองและเพื่อผู้เฝ้าความสงบทางพันทุกซ์มาพบกัน

เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2545 ก่อนที่จะซื้อที่ดิน 1 สัปดาห์ตอนเช้ามีอาตมาฝันว่า หลวงพ่อเดินมาหาเร็วมาก และพูดเสียงดังถามว่า

"แก่ได้ที่ดินหรือยัง" ด้วยความดีใจและตกใจ รีบตอนหลวงพ่อบอกว่า

"ได้แล้วครับ" แล้วนึกขึ้นได้ว่า ตอบผิด จึงตอบใหม่ว่า

"ที่ผมได้แล้วก็คือ ที่ที่ผมไปดูมาหลายแห่ง มีที่ชอบแล้ว ถูกใจแล้วครับ"

หลวงพ่อบุญว่า "เอาอย่างนี้ซิ.....แกก็ไปอยู่กับ....."

เสียงนาฬิกาปลุกก็ดังขึ้น จึงไม่รู้ว่าหมายความว่าอย่างไร หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ก็ซื้อที่ได้ ปรากฏว่าท่านพระครูสมุห์พิชิต ฐิตวิโร (หลวงพี่โอ) ขวนไปจำพรรษาาร่วมกันที่อำเภอพยุหะคีรี ก็ตกลง (ที่หลวงพ่อบุญว่า แกก็ไปอยู่กับ.....ก็คือให้ไปอยู่กับหลวงพี่โอนั่นเอง ขณะนั้นหลวงพี่โอกำลังอาพาธอยู่)

เหตุการณ์ประหลาด 2 ครั้งก่อนซื้อที่ดิน

ครั้งที่ 1 วันที่จะตกลงซื้อที่ หลังจากเคยเข้ามาดูและบอกลุงหุ่งผู้ดูแลที่ดินผืนนี้ ให้ช่วยแจ้งเจ้าของที่ดินที่จังหวัดขอนแก่นทราบ และขอต่อราคาไว้แล้ว

วันถัดมา จึงเดินเข้ามาดูที่ดินซ้ำอีกครั้ง ขณะเดินมาพบลุงหุ่ง ชีมือเตอร์ไซด์สวนทางมา จึงบอกลุงหุ่งไปโทรศัพท์ในตลาด เพื่อขอลดราคาตามที่อาตมาบอก ลุงหุ่งไปได้สักประเดี๋ยว อาตมาเดินทางร้อมมาเรื่อยๆ พอเดินมาถึงที่หมายแปลงที่จะซื้อ อยู่ๆท้องฟ้ามืดครึ้มทันที (เดิมแดดจ้า) ลมพายุพัดมาเต็มแรง ฝนตกเม็ดใหญ่ ลุงหุ่งรีบชีมือเตอร์ไซด์มารับอาตมาไปหลบฝนในบริเวณใกล้เคียง แล้วพายุฝนยังกระหน่ำเต็มที่ จีวร ตัวอาตมาเปียก เหลือช่วงอกที่กางร่มอุ้มยามไว้ พอพักในร่มชายคาเล็กๆ แปรเหลี่ยม แต่ฝนหนักมากลมพายุแรงพัด 4 ทิศ เปียกกันฝนไม่ได้ อาตมาจึงเอ่ยกับลุงหุ่งขอเบอร์โทรติดต่อกเอง ก็โทรต่อราคาเดี๋ยวนั้น ท่ามกลางพายุฝน คอยไม่ก็ประโยคก็ตกลงกันเรียบร้อย พอเจรจาเสร็จฝนหยุด น้ดอีก 3-4 วันโนนโนนด

ครั้งที่ 2 วันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2545 อาตมานัดให้น้องสาวคือ นางสาวมธุรส วรวรรณธนะชัย มาเป็นผู้รับโอนโฉนด โดยมีนายวิสูตร (เอก) จันทร์ชู เป็นคนขับมารับอาตมาไปที่ดิน พอโฉนดเสร็จ ก็เป็นช่วงบ่ายๆ แดดยังร้อนอยู่ จึงชวนเจ้าของที่ดิน นางอุดมลักษณ์ และลูกชายนายขจรเกียรติ ศรีรัตนพรรณ กับตำรวจที่มาด้วยกัน และน้องสาวอาตมามธุรส และวิสูตร (เอก) ที่ขับรถรับอาตมา ไปร่วมถ่ายภาพที่ระลึก พอเข้ามาถึงที่ดินเท่านั้น ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยน ลมเริ่มมาอีกแล้ว ก็รีบถ่ายรูป แล้วคณะเจ้าของก็รีบกลับกลัวพายุฝนจะมา

ส่วนอาตมา น้องสาวมธุรส และวิสูตร (เอก) จะจุดธูปบอกกล่าวปรากฏว่าท้องฟ้ามืดครึ้มทันที ลมพายุแรงมาก พัดจิวรอาตมาหลุดแม่ออกไปต้องห่มใหม่ แล้วไปจุดธูปในรถ แล้วมาปักลงบนดิน และเปิดเทปวงสรรวงเสียงหลวงพ่ อธิษฐานขอबारมีพระทุกพระองค์ ครูบาอาจารย์ หลวงปู่ปาน หลวงพ่อ พรหม เทวดา เจ้าที่ทั้งหมดที่ดูแลสถานที่นี้ว่า

"ข้าพเจ้าจะขอมาอาศัยอยู่ที่นี่ ตั้งเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม เพื่อฝึกฝนตนเอง และผู้ที่เฝ้าหาความสงบ เพื่อความพ้นทุกข์ในชาตินี้ ขอให้พบแต่กัลยาณมิตรที่เป็นบัณฑิตเข้ามาสู่ที่นี่ หากมีคนพาลหรือผู้ไม่หวังดี ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และเจ้าที่ที่ดูแลสถานที่นี้ช่วยกำจัดออกไปด้วย"

พออธิษฐานจบ เสียงเทปวงสรรวงจบ ฝนเม็ดใหญ่ตกลงแรงขึ้น ก็รีบขึ้นรถทันที พายุฝนตกกระหน่ำมาเต็มที่ มีดฟ้ามัวดิน มองอะไรไม่เห็น คล้ายกับเหตุการณ์ตอนที่ตกลงซื้อขายที่ดินกันครั้งแรก ก็เกิดพายุฝนเหมือนกัน

ประวัติความเป็นมาของวัดธรรมยาน

[Itsara Khongrod บันทึกวิดีโอ](#)